DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVIII. ZATURDAG den 7den AUGUSTUS, 1830. N. 31

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Mengelingen.

ALGIERS.

Dezer dagen heeft de Heer COLNET met zyne gewone geestigheid, in de *Gazette de France* eene beoordeeling gegeven van het onlangs in het Fransch vertaalde werk over Algiers, van den Heer PANANTI, een Engelschman die gedurende eenigen tyd in Algereinsche slaverny geweest is. De Heer COLNET schynt met dit artikel voornamelyk ten doel gehad te hebben, om de onderneming van Frankryk tegen genoemden Roofstaat te regtvaardigen, en het is ons niet onbelangryk voorgekomen, het volgende daaruit over te nemen :

Toen Lord *Exmouth* aan het Engelsch Bestuur berigt zond van den gelukkigen uitslag zyner onderneming tegen Algiers, zeide hy daarin onder anderen. " " Als de stryd nogt één uur geduurd had, dan zoude men hebben kunnen zeggen : *Algiers is er geweest* ! " " Het is dan wel jammer dat het gevecht toen zoo spoedig een einde nam, en dat de dappere Admiraal, wien zulks destyds byna geene moeite behoefde te kosten, dat roofnest niet geheel verdelgd heeft. Maar daar de Dey zich onderwierp, en alle voorwaarden aannam, die de overwinnaar hem voorschreef, was het doel der onderneming bereikt, en Algiers bleef in wezen. Intusschen was het te voorzien dat de heuglyke gevolgen, die men zich van de tuchtiging des Dey's en van het met hem gesloten verdrag voorspelde, op niets zoude nederkomen. Het eerste artikel van het verdrag bepaalde, dat de slaverny der Kristenen voor altyd zoude afgeschaft zyn. De Dey en de voornaamste leden van zynen raad hebben plegtig gezworen, dat zy dit artikel zouden naleven.— Maar wat beteekent by zulk gespuis een eed ; Ook zy hebben hunne staatkunde ; en het is by hen een zeer grondwettige stelregel, dat zy aan ongeloovigen geen woord behoeven te houden ; en dat een verdrag met de kristen honden zoo als zy ons gelieven te noemen, van zelf ontbonden is, zoodra het belang der ware geloovigen zulks vereischt.

Nog altyd zyn de zeeën met Barbarysche zeeschuimen bedekt ; en in spyt van dat verdrag, heeft het lot der door hen gemaakte gevangenen geene de minste verzachting ondergaan. Die ongelukkigen zyn, even als te voren, tot de hardsche slaverny gedoemd ; men kan zelfs zeggen, dat dit de eenige voorwaarde is, onder welke hun leven gespaard wordt. Want indien het mogelyk was, dat Algiers eenmaal ophield slaven te maken, wee dan de Kristenen, welke in de handen dier zeeroovers vielen ! Deze zouden zich van de ladingen der schepen meester maken, de vaartuigen in den brand steken en de manschappen in zee werpen, zoo als eenigen hunner reeds gedaan hebben. De Europesche mogendheden weten dit, en echter vereenigen zy zich niet, om aan zulke gruwelen een einde te maken ! Sommigen derzelve kunnen het zich zelfs laten welgevallen, om eene vernederende schatting aan het Opperhoofd dier roovers te betalen, ten einde hem tot het aangaan van zoogenaamde verbintenis te bewegen, die naauwelyks geteekend zyn of zy worden weder geschonden !— Te Weenen hebben de mogendheden eenstemmig den handel met negerslagen vernietigd ; waarom maken zy dan ook geen einde aan den handel met Kristenen, die onder hunne oogen gedreven wordt, en waarvan hunne onderdanen de slagtoffers zyn ?

Zoude deze roemryke taak voor Frankryk bewaard zyn ? Zyn wy geroepen om eene Regering te straffen, die de heilige regten der volken met voeten treedt ?— Het schynt, dat de vryzinnigen dit liever niet wilden ; want in hunne dagbladen waarschuwen zy den Dey nopens de gevaren, die hem dreigen, en geven hem gelegenheid, om zich in tyds daartegen te wapenen. Dit is waarlyk vreemd ; want het komt er hier niet alleen op aan, om de eer van onzen Staat te wreken, op welk punt zy zeggen zoo teergevoelig te zyn, maar ook, om in een der schoonste gewesten der wereld, die beschaving en verlichting te verspreiden, als welkers verdedigers en bevorderaars zy zich dagelyks voordoen. En waar is dan hunne zucht tot wapenroem gebleven ?— Niet lang geleden predikten zy eenen kruistogt tegen de Turken ; en wat had die arme Sultan ons gedaan ? waarin had hy ons beleedigd ? De vryzinnigen wisten hem niets anders te last te leggen, dan dat hy niet zeer grondwets-gezind was ; maar de Dey van Algiers is het nog veel minder ; daarenboven heeft deze ons bitter beleedigd ; hy benadeelt onzen handel, en doet onze landgenooten in slaverny zuchten. Een oorlog tegen hem is dus regtvaardig en noodzakelyk, en wordt door de staatkunde even zeer als door de menschelykheid voorgeschreven.

Zy die het lot der Kristen-Slaven te Algiers willen kennen, moeten het werk lezen, dat hier aangekondigd wordt, en aan welks schryver zelf dat lot is te beurt gevallen. Het tafereel is zoo treurig, dat het zelfs den hardvochtigsten vryzinnige met droefheid vervullen zal. Onze galeiboeven hebben in vergelyking daarmede een benydenswaardig leven ; hun arbeid is by dien der Algerynsche slaven eene aangename uitspanning : hunne galeyen zyn een paradys, als ik daarmede de holen vergelyk, waarin onze broeders te Algiers worden opgesloten en waaruit men zoo moeijelyk los komt. De Heer PANANTI zoude er nog gevangen zyn, indien de Engelsche Konsul niet te zynen voordeele tusschen beide gekomen was. Toen men hem vroeg, welk beroep hy uitoefende, antwoorde hy, dat hy een dichter was, en nu eischte men van hem een losgeld van *drie duizend gouden sequijen* (zynde omstreeks ƒ12,000). Welk dichter kan zulke rekeningen betalen !

Daaruit volgt intusschen niet, dat de Algerynen sterk op het bezit van geletterde slaven gesteld zyn. Zy geven er integendeel zeer weinig om, en beschouwen ze als ongangbare waar, terwyl zy oneindig liever een knap ambachtsman hebben, waarvan zy goed geld kunnen maken. Intusschen was de Heer PANANTI er ten gevolge van zyne bekwaamheid byna erg aan toe geweest. De Dey had in een oogenblik van drift zynen geheimschryver doen wurgen, en zocht nu een anderen. Men had reeds het oog op den Heer PATANTI laten vallen, die waarschynlyk geene reden zoude gehad hebben, om zich over zyne verheffing te verblyden ; want in minder dan twee jaren, had Zyne Majesteit, (waarom zoude ik hem eenen titel weigeren, eie sommige Europeesche Mogendheden hem willen geven,) vyf geheimschryvers versleten, waarvan er geen een op zyn bed gestorven was. De post is aangenaam en eervol, maar zoo als men ziet, niet geheel zonder gevaar.

Algiers zucht te gelyk onder de volstrekste dwingelandy, en onder eene verregaande regeringloosheid. De Dey, die door zyne krygsbenden, het uitschot der Turksche bevolking, op den troon verheven is, geniet de onbeperkste magt, zoolang hy de gunst van deze voortreffelyke kiesvergadering weet te behouden. Alle zyne bevelen worden op het oogenblik uitgevoerd Wee dengenen, die hem mishaagt, of die voor ryk gehouden wordt ! "De Dey," zegt de Heer PANANTI, "behoeft slechts te wenken, en de hoofden vallen by honderden." Intusschen waren er, toen de Heer PANANTI hem voorgesteld werd, slechts zes hoofden vóór het paleis ten toon gesteld ; en de Dey scheen ook dien dag een goede spysvertering gehad te hebben en wel gemutste zyn, want gewoonlyk was het aantal der ten toon gestelde hoofden veel grooter. Na deze schildering van Z. M. hoop ik, dat onze vryzinnigen niet meer zoo sterk voor hem zullen party trekken, en onze ontwerpen tegen hem althans niet zullen tegenwerken, door dezelve openbaar te maken. Het zoude immers geene houding hebben, dat de vrienden der wettige orde zich als bondgenooten gedroegen van een barbaar, die goddelyke en menschelyke wetten met voeten treedt, en die henzelven, indien zy onder zyn bereik vielen, zoude doen wurgen, om hunne rykdommen te bemagtigen. Waarlyk, in vergelyking met den dwingeland van Algiers is Sultan *Magmoud*, tegen wien zy geheel Europa te wapen willen roepen, een zeer zachtaardig en menschlievend Vorst.

In Algiers is het leven eene vergunning van den Dey ; en hy zelf, op zyne beurt, leeft alleen door de genade der krygslieden, die hem verkozen hebben. Zoodra hy aan deze niet langer behaagt, slaan zy hem dood, en plaatsen op zynen nog bloedigen troon eenen opvolger, die eerlang hetzelfde lot zal hebben ; want een Dey van Algiers mag zynen natuurlyken dood niet sterven. Slechts door magt van geld kan hy zyne regering eenige maanden langer rekken ; en hoe hy aan de noodige gelden komt, om deze roofzuchtige hovelingen te vreden te stellen, vernemen wy van den schryver. De gewone belastingen zouden daartoe niet voldoende zyn. De Dey voegt er dus de opbrengst der verbeurdverklaringen by, want hy is de alleenige erfgenaam, van al degenen, die hy doet vermoorden. Eindelyk heeft hy, als Hoofd der zeeroovers, een achtste gedeelte van allen buit. De zeeroof maakt dus een zeer belangryk gedeelte van zyne begrooting van ontvangsten uit. En zoude hy dien dan opgeven ? Neen : daartoe zal men hem nooit bewegen. De zeeroovery, zegt de Heer PANANTI, is de grondslag van de Algerynsche staatsinrigting. Die regering is dus onverbeterlyk, en men zal haar eerder kunnen vernietigen, dan tot redelyker beginselen brengen.

De schryver is van oordeel, dat de Barbarysche Staten met het grootste gemak kunnen ten onder gebragt worden. Het voorname verdedigings-middel van Algiers bestaat uit de turksche krygsbenden, welke op zyn best 10 of 12,000 man sterk zyn. Deze hoop geluk zoekers is het, die eene talryke Moorsche bevolking onder het juk houdt, welke sedert lang aan de slaverny gewoon is, maar echter slechts op eene gunstige gelegenheid wacht, om het gehaatte juk aftewerpen. Indien hunne godsdienstige begrippen hen niet daarvan wederhouden, zullen de Mooren ons van groot nut kunnen zyn, maar men spreke hun vooral niet van het evenwigt tusschen de Magten in den Staat, van de regten des volks, enz. Die grondwettige wartaal verstaan zy niet. Geeft hun slechts de verzekering, dat zy voortaan in hunne personen en bezittingen beschermd zullen worden ; meer begeeren zy niet ; en ook in andere landen is immers het volk in dat stuk geheel en al van hetzelfde gevoelen.

In die Barbarysche Staten zyn ook een groot aantal Joden verspreid, die op de gruwelykste wyze geplaagd en verdrukt worden ; doch zy verduren dat alles met een verwonderlyk geduld, omdat er zoo veel geld te verdienen is. Op de vriendschap van die lieden kan men dus ook rekenen, mits zy maar goed betaald worden.

Verscheiden Afrikaansche volken zyn meer of min aan den Dey onderworpen, maar verlangen iets meer dan zich vry te maken. Zy betalen eene schatting aan Zyne Hoogheid, maar doen zulks zoo schoorvoetende, dat dezelve elk jaar genoodzaakt is, een leger in het veld te brengen, om de schatting in te vorderen. De Arabieren zyn onder deze stammen de talrykste, en de Heer PANANTI geeft ons eene uitstekende beschryving van derzelver zeden en gewoonten en van hunne regeringsvorm. Eene gemeenbestelyke regering heeft voor hen weinig aantrekkelyks ; daarentegen erkennen zy de voordeelen van een eenhoofdigen en zelfs erfelyken regeringsvorm vry wat beter, dan men elders wel doet.— Zy hebben geene geschrevene grondwet, maar ook geene behoefte daaraan. Indien hun Vorst hen niet naar hun zin regeert, spannen zy niet tegen hem zamen ; zy vormen geene ongeoorloofde vereenigingen en overstelpen hem niet met onbescheide verzoekschriften ; maar zy verlaten hem en sluiten zich aan een anderen stam aan. Dit is, dunkt my, een voortreffelyke waarborg tegen de willekeur ; en ik tart den Heer BENJAMIN CONSTANT, om er in zyne grondwettige hersenen een beteren uit te denken. Deze gewoonte der Arabieren weegt, naar myn oordeel, tegen de schoonste grondwet der wereld op.

Deze en dergelyke aanmerkingen blyven natuurlyk geheel voor rekening van den schryver, die de wapenen van zyn vernuft meestal tegen de voorstanders van een grondwettigen regeringsvorm rigt, en tot de verdedigers van ouderwetsche regeringsbeginselen behoort. Maar voor het overige zal men zich wel kunnen vereenigen met zynen wensch, dat aan de rooveryen van Algiers een einde worde gemaakt, en met zyn oordeel over de zonderlinge houding dergenen, die de Turken te vuur en te zwaard wilden verdelgd hebben, maar het nu afkeuren, dat men een Roofnest als Algiers wil vernietigen, om dat deze onderneming zoude geschieden onder een ministerie, hetwelk hunne goedkeuring niet wegdraagt.

In Haarlemsche Couranten wordt het volgende gemeld:

Met eene buitengewone gelegenheid verneemt men, dat in Madrid het navolgend koninklyk besluit officieel is afgekondigd:

"Myn besluit van November 1825, de aanneming bevelende van het stelsel der budjets, heb ik by een nader besluit van April 1828 bevolen, dat dit stelsel zou den worden ingevoerd, zoodra men de voorloopige maatregelen, daartoe gevorderd, zoude hebben tot stand gebragt. Van den 30sten April af aan, en een jaar na dat de maatregel was te werk gesteld, heeft de ondervinding er de deugdelykheid van bevestigd.—Verlangende als nu het budjet voor de uitgaven van 1830 te regelen, heb ik goed gevonden, om de uitgaven voor de amortisatie-kas van nu af aan op te nemen onder den algemeenen staat der behoeften van de monarchie, en heb ik dit budjet aldus geregeld.

"Koninklyk huis 53 millioenen realen de Vellon; amortisatie-kas 173 millioenen; buitenlandsche zaken 11 millioenen; justitie 14; landmagt 253; zeemagt 41, en geldmiddelen 56;—te zamen 592,756,089 realen de Vellon."

In hoe verre de middelen ter bestryking genoegzaam zyn, om die uitgaven te dekken, wordt niet opgegeven, maar men meldt uit Madrid, dat het besluit om het budjet openbaar te maken, een zeer gunstigen invloed heeft gehad op de pryzen der geconsolideerde vales

Sommige bladen behelzen eene beschryving, getrokken uit het *British Magazin*, van de alles overtreffende kostbare begrafenis verleend aan den Koning van Madagascar, *Radama*, overleden den 13 August. 1828

Volgens deze opgave hebben de kosten dier begrafenis niet minder beloopen dan 60000 ponden sterling, daaronder begrepen den prys van 20,000 ossen, tegen vyf Spaansche dollers elk, welker te dier gelegenheid geslagt en onder het volk zyn uitgedeeld geworden.—De kist was van massief geslagen zilver, omtrent acht voeten lang en drie en een halven voet diep, aan elkander geklonken met zilveren nagels, het al gemaakt van ecnt Spaansche dollers, waarvan er 12,000 benoodigd waren geweest. In de kist zelve lagen nog tien duizend dier stukken, uitgespreid by wyze van rustbed voor het lyk. Onder de kostbaarheden, welke mede begraven zyn geworden, telt men voorts acht ryke Engelsche uniformen, een gouden helm, halskraag, epauletten en sporen, benevens eene menigte prachtige wapenen, horologien, ringen en bijouterien en een ryk zilveren servies, en eindelyk eene gouden pokaal, welke men zegt een geschenk van den Engelschen Koning geweest te zyn. Al deze schatten zyn met den overleden vorst begraven.

De *Messager* bevat eene berekening van hetgeen het onderhoud der Koninklyke Majesteit jaarlyks aan de voorname ryken van Europa kost, en begroot het gezamelyk bedrag daarvan voor de negen voornaamste staten, (Turkye daaronder niet begrepen) op 189,470,000 franken, te verdeelen als volgt. Rusland 45,000,000—Frankryk 42,500,000. Oostenryk 37,500,000. Spanje 13,750,000. Pruissen 10,937,500. De Nederlanden 6,500,000. Engeland 25,000,000. Napels 5,250,000. Portugal 3,232,500. Makende zulks per hoofd in Rusland 88 centimes; in Frankryk 1 frank 36 centimes; in Oostenryk 1 frank 34 centimes; in Spanje 1 frank 20 centimes; in Pruissen 1 frank; in de Nederlanden 1 frank 20 centimes (60 cents Nederlands), in Engeland 1 frank 20 centimes; in Napels 80 centimes en in Portugal 78 centimes; moetende evenwel hier afgetrokken worden die sommen, welke de kroon in eiken staat betaald tot onderhoud van instellingen ten algemeene nutte.

De byzondere berigten welke men uit Frankfort ontvangt, luiden eenigzins verontrustend over de voortdurende eendragt in het Duitsche bondgenootschap, na het afsterven van den groot hertog van Bade, alzoo men het niet voor onmogelyk houdt, dat de Koning van Beyeren een regt van aanspraak, hetwelk hy op dit hertogdom vermeent te hebben, zou willen doen gelden, en de nieuwe hertog reeds op middelen van tegenweer bedacht is, en zelfs reeds door den koerier de ondersteuning van Rusland heeft doen verzoeken.

Er heeft zich wederom een krankzinnige opgedaan, die waant de Dauphyn de zoon van den ongelukkigen *Lodewyk XVI.* te wezen. Deze is een kantoor reiziger van 35 jaar, die van een behoorlyk paspoort voorzien in eene herberg te Chatillon is afgestapt. Zyn paspoort vermeldde zyn beroep van kantoor reiziger, maar tusschenlyns was met potlood bygevoegd: *Koning van Frankryk en Navarre.* Over deze byvoeging ondervraagd heeft hy ten antwoord gegeven, dat hy te Lyon gelegenheid had gehad om het beste van *Lodewyk XVI.* te zien, en daarin zoo groote gelykenis met zich zelven gevonden heeft dat hy zich overtuigd houdt de zoon van *Lodewyk XVI.* te zyn; weshalve zyn voornemen was zyne regten te doen gelden; dat hy reeds zynen troep, te weten de muzykanten, gewonnen had, en dat hy zich met dien ruegesteun naar Parys begaf om zich door zynen oom te doen herkennen, en van denzelven het bezit zyner erfelyke waardigheid te verzoeken. Het koddigste in de krankzinnigheid van hem, is de bedaardheid welke hy steeds behoudt en de ernstige deftigheid met welke hy zyne opgevatte denkbeelden verdedigt.

In het departement du Gers heeft men onlangs met het beste gevolg het magnetismus doen verstrekken, om by eene zware chirurgicale operatie, den lyder in magnetischen slaap en het deel des ligchaams waaraan de operatie gebeuren moest in eenen staat van gevoelloosheid te brengen, zoodat de lyder niet het minste van de insnydingen en verdere chirurgicale behandelingen gewaar geworden en eerst na den geheelen afloop weder wakker geroepen is.

De *Constitutionnel* deelt een artikel mede, hetwelk hy betitelt met *eene tooneelvertooning uit de 13de eeuw.*—"De mirakelen—zegt hy—vermenigvuldigen zich.—De gebeden van de congregatie hebben een goed gevolg gehad. De beenderen van den Heiligen *Vincent de Paulo* zyn in een kelder van eene oude kerk dezer hoofdstad terug gevonden. De heeren *Serres, Lisfranc, Caillard* en een vierde, die niet genoemd wordt, zyn geroepen om den staat van het geraamte te constateren, en andere getuigen zyn geroepen om de identiteit van dit relique te erkennen. Het voornaamste bywys is, dat er eene hand aan den Heilige ontbreekt, die ten tyde van zyne heiligverklaring naar Rome is gezonden geworden. De aartsbisschop van Parys heeft de andere hand gevorderd en ook verkregen. Men zal nu twee handen van was maken; men zal het geraamte in orde brengen, aankleeden, en by heilige dagen zal men het ter vereering aan het volk ten toon stellen. *Saint Vincent de Paulo* is stichter van het klooster der liefdadige zusters, waarin de vondelingen worden opgenomen. Doch men heeft hem nu noodig, vermits de aartsbisschop aan mevrouw *de Bourmont*, wier gemaal het leger naar Algiers zal aanvoeren, en by het onderzoek der beenderen tegenwoordig was, gezegd heeft: "Laten wy ons geluk wenschen met dezen vond, *St. Vincent de Paulo* is de eerste Franschman geweest die Algiers heeft bezocht." De heilige kan de expeditie tegen die stad begunstigen!"

WY Jonkheer Mr. ISAAC JOHANNES RAMMELMAN ELSEVIER, Directeur ad-interim van Curaçao en onderhoorige eilanden Bonaire en Aruba, Bevelhebber over de Land en Zeemagt en de Gewapende Burgermagt op dezelve, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Dat Zyne Majesteit de Koning, by besluit van den 4den January dezes jaars No. 2, hetwelk by resolutie van Zyne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen dd. 17den Mei ll. No. 503-460, ter onzer kennis is gebragt, den Weledelen Gestrengen Heer Mr. Philippus de Kanter, benoemd en aangesteld heeft tot President van den Edelen Achtbaren Raad van Civile en Criminele Justitie op dit eiland.

Dienvolgens gelasten en bevelen wy by deze dat alle ende een iegelyk op dit en de onderhoorige eilanden, den genoemden Heer Mr. Philippus de Kanter als President van den Raad van Civile en Criminele Justitie op dit eiland zullen hebben te erkennen en respecteren, zoo als het behoort.

Gearresteerd op Curaçao den 28sten July 1830, het 17de Jaar van Zyner Majesteits Regering.

(w. g.) RAMMELMAN ELSEVIER.

Ter ordonnantie,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad op Curaçao den 30sten daaraanvolgende.

(w g.) W. PRINCE, Sec.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur, den 6den Augustus 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 19 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur, den 6den Augustus 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand Augustus zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.

Schapen of Lams Vleesch op niet hooger den 25 Centen per pond.

Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op pœne als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

NAAR AMSTERDAM,

Het Nederlandsche Brik Schip

DE ONDERNEMING,
Kapitein J. A. ENGELS

zal uiterlyk op den 14den der aanstaande maand vertrekken. Voor Vracht en Passagie, vervoege men zich by den Kapitein aan boord of by

THS. JUTTING & ABM. DE VEER Jr.

Den 30sten July 1830.

Post-Kantoor den 6den Augustus 1830.

HET wordt hierby bekend gemaakt dat er een Brieven Zak zal worden opgemaakt om naar Amsterdam verzonden te worden met de Nederlandsche Brik de Onderneming, door Schipper Engels, en dat dezelve Brieven Zak op Zaturdag den 14den dezer des morgens te acht ure zal gesloten worden.

A. HELLMUND,
Belast met de post directie.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—AUGUSTUS.

2. golet Favorite, Brieñé,	St. Thomas
—— Rosarito, Aruca,	Paraguana
3. bark Flor de la Mar,	Aguadiiia
4. golet Sophia, Gelbilino,	Porto Rico

UITGEKLAARD—JULY.

31. brik Atrebida, Zerega,

AUGUSTUS.

2. golet Rosarito, Aruca,
3. —— Boton de Rosa, Silva,
4. —— Centella, La Cruz,
—— Dolores, Monages,
5. bark IO, Tenison,
6. golet Eensgezindheid, Pool,

Wy vernemen dat er alhier een brief is ontvangen geworden, meldende de aankomst der Fransche expeditie aan de kust van Afrika. By die gelegenheid zyn er twee Fransche brikken verongelukt en derzelver scheepsvolk allen door de Barbaren afgemaakt. De Franschen hebben ook deze gruweldaad niet ongestraft gelaten; by het innemen van eene belangryke vesting aan de kust hebben zy den aan hunne wapenbroeders gepleegde moord gewroken; alles wat adem had, heeft men over den kling doen springen.

Een Engelsch fregat, hetwelk de blokkade heeft willen schenden, is, na herhaalde malen te zyn belet geworden, om binnen Algiers te zeilen, in den grond geschoten door twee Fransche schepen. Dit heeft ook zyn verdiende loon gekregen; want wy hebben reeds uit de St. Thomas Couranten gelezen, dat de Engelschen in weerwil van alle beletselen de neutraliteit hebben willen schenden. Twee hunner koopvaarders zyn reeds binnen Mahon door de Fransche kruizers opgebragt; en een fregat is, by eenen gunstigen wind de waakzaamheid van de kruizers ontsnapt en binnen Algiers zonder vlag geloopen. Het vertrek van de Fransche expeditie is verhaast geworden om dat men in Frankryk de tyding ontvangen had, dat het Engelsche eskader in de Middellandsche Zee onder Admiraal Malcolm orders bekomen had om naar Algiers te zeilen.

VENEZUELA.

In de Gouvernements Courant van Caracas van den 16den July No. 278, vinden wy het volgende merkwaardige artikel.

"Republiek van Columbia.—Het Ministerie voor de Binnenlandsche Zaken.—Geheim,—Bogota, den 30sten November 1829.—Aan Zyne Excellentie den Opper civile en militaire bevelhebber van Venezuela, &c.—De afgezant van Columbia aan het Hof van Rome, geeft kennis aan het gouvernement, dat hy op goed gezag onderrigt is, dat de Heer José Inasio Cienfuegos, kannonnik van Chili, welke eenige tyd geleden in Rome was, zich door dat hof had laten inwinnen en naar Chili vertrokken was, brengende met zich mede eene rondgaande Bul (Breve Ensiclico) aan de Bisschoppen van Amerika. Men verzekert dat de Bul bevat: *eene volkomene onderwerping, zoo geestelyk als wereldlyk aan den Apostolieken Stoel; het mededeelen van alle berigten hoe ook genoamd; het beletten aan de nieuwe gouvernementen om een post van patronato uitteoefenen; het heffen van tiendens en het gebruik maken van geestelyke goederen.* Uwe Excellentie is wel bewust hoe vermetel deze Bul is jegens het gezag van het gouvernement der Republiek en jegens deszelfs heiligste regten; daarom gelast de Bevryder President my om Uwe Exc. hiervan kennis te geven, op dat er met de stipste naauwkeurigheid gelet worde op de geestelyken in uw distrikt, stilzwygend al hunne verrigtingen gadeslaan, ten einde te ontdekken of hoedanige Bul in hun bezit zy. Ingeval men zulks ontdekke, zoo moet de Bul onverwyld aangehaald en er een onderzoek gedaan worde, om te vernemen, wie de persoon of personen zyn die dezelve ontvangen hebben, en of zy rekenschap of niet van dezelve gegeven en welk gebruik zy er mede gemaakt hebben. Het hof van appel zal respectivelyk regt doen tegen de geestelyken welke zich hieraan schuldig gemaakt hebben en overeenkomstig de wet voor de patronato: Niettemin zal er wegens den toedragt der zaken kennis gegeven worden aan het

HoogeGouvernement met de behoorlyke bewysstukken. Alle briefwisselingen tusschen deColumbiaansche prelaten en die van Peru en Chili moeten verdacht worden gehouden. Uwe E. moet bevelen geven om dergelyke brieven aantehouden, dezelven te onderzoeken en dezelven onschuldig vindende te laten doorgaan. Even zoo moet gehandeld worden met de brieven komende van gemelde plaatsen voor de prelaten van uw distrikt. De zaak is van zoo veel gewigts dat er volstrekt geene voorzorgen moeten ontzien worden ; maar alles met de grootste omzigtigheid. Uwe Exc. moet narigt geven van alles wat er mogt voorvallen en ook zoodanige voorstellen doen, als gy raadzaam mogt oordeelen, &c.

(geteekend) "JOSE MANUEL RESTREPO."

Wy gelooven dat door het publiek maken van dit dokument in Caracas, al het onderzoek verydeld is geworden, waardoor misschien men zoude ontdekt hebben de intrigues welke het hof van Rome in het werk gesteld heeft om het gezag zyner heerschappy hetwelk zoo veel bloeds aan Europa heeft gekost, in Amerika te herstellen. Wy zeggen dat men misschien de intrigues zoude ontdekt hebben ; want de Bisschop van Caracas heeft een geschrift van den Bisschop van Lerida, in Spanje, doen rondgaan in Venezuela, hetwelk in zich bevat dat de geestelyke magt onafhankelyk is van de burgerlyke magt ; en de kannonnikken hebben, zonder twyfel met voorkennis van den Bisschop, vryen loop gegeven aan een gedrukt pamphlet van 1825, welke zy door omstandigheden terug gehouden hebben ; en welke is eene tegenkanting tegen de wet van patronato, gegeven door de Republiek van Columbia op den 22sten July 1824.— Deze twee bewysstukken toonen genoegzaam aan dat gemelde geestelyke reeds den weg ingeslagen heeft, welke hem door het hof van Rome in de rondgaande Bul (ensiclico) aangebragt door den kannonnik Cienfuegos, is aangewezen ; en nu houdt hy zich terug.

Om niet opteklimmen tot de eerste tyden der overheersching van de Pausen, zy genoeg hier aantestippen dat sedert Gregorius 7de en Innocentus 4de den grondslag gelegd hebben der algemeene overheersching door middel van de ex-kommunikatien en het ontslaan van den eed van getrouwheid aan de wettige souvereinen, hebben de Pausen tot heden ten dage toe niet afgeweken van hun doel en waken volstandig om zich alle gelegenheden ten nutte te maken. Nu en dan worden zy door de overhand nemende verlichting en de voorvallende gebeurtenissen in hun' loop verhinderd ; doch zy wyken geene schrede terug noch zullen nimmer terug wyken ; want het is een stelsel hetwelk gegrondvest is op het wezenlyke van hunne leerstellingen. Toen Chiriamonti, Bisschop van Imola was, gaf hy een herderbrief uit, in den geest van een Jacobyn, doch naauwelyks beklom hy den heiligen zetel met den titel van Pius 7de of hy zond in 1305 aan den Nuntius in Weenen eene instructie waarin deze indachtig gemaakt werd aan het regt hetwelke de Roomsche kerk bezit om *kettersche Vorsten te onttroonen* en in zyne Bul van 1814 zeide hy : "dat onze vervolgers weten dat de wet van Jezus Christus *ten aan ons gezag en aan onzen troon onderworpen heeft*, dus wy ook bezitten een scepter, en wy durven zeggen dat ons gezag vry hooger is dan dat van hen ; ten minste ten zy men wil dat de ziel aan het ligchaam onderg -schikt is." Dit werd gezegd in een' tydstip waarin men verwachtte dat de verlichting al zoodanige vermetelheid had doen verdwynen, doch op datzelfde tydstip toen het licht het heî 'erste scheen, zag men echter de Paus voortkomen met de twee degens van Bonifacius 8ste in zyne Bul *unam Sanctam* en de vermaarde Bul *in cocna Domini* van Urbanus 8ste.

Zoodra Amerika ontdekt werd, nam de Paus de heerschappy over hetzelve (misschien om dat Columbus een Italiaan was) en by eene Bul vermaakte hy : "al de reeds ontdekte en nog te ontdekkene eilanden en vaste kusten." *omnes insulas et terras firmas inventas et inveniendas, detectas et detegendas versus occidentem et meridiem.*— Nu komt Rome terug op het in de 15de eeuw geusurpeerd regt, gelyk in 1782, toen zy het in de 13de eeuw op Pruissen geusurpeerd regt opeischtte, en waarop zy in 1803 nog aanhield.

Amerikanen !—Waakt aanhoudend op uwe regten.— De kannonnik Cienfuegos heeft U doen inzien waarom de Paus zoo verhaast geweest is om U bisschoppen toetezenden, schoon dat uwe onafhankelykheid als nog door Spanje niet erkend is: Het was de kristelyke vrede, noch de geest der godsdienst voor uwe ziele, maar de geest der onderwerping en der overheersching ; wanorder, godsdienstkryg, bloed, vuur, vernieling en uitroeijing zyn onder uw midden gebragt. Men kent in Rome niet de kristelyke liefdadigheid ; en de beroemde vrede van Westphalien, welke aan de kristenheid de lang verstoorde rust terug gegeven en de regten der volken hersteld heeft, is een altoos durende aanklager van Rome. Zy heeft als nog dat vermaard verbond niet willen erkennen en na verloop van 134 jaren zegt Pius 6de dat hy het niet erkent. Wees indachtig dat er nog Jezuiten in wezen zyn ; en de ombeschaamdheid waarmede hunne herstelling in eene Bul aangekondigd wordt : "geen regter, met welke magt hy ook moge bekleed zyn, mag over hen oordeel vellen noch hen onderzoeken, op pœne van den vloek des Almagtigen en der heiligen Petrus en Paulus op zich te halen." Wilt gy U bevryden der strikken van Rome ? Onderneemt geene reize naar Rome ! De zetel van den kristelyken godsdienst is in den Hemel en derzelver wetboek is in het Evangelie.

Staatkundige oorzaak des oorlogs van Frankryk met Algiers.

(Uit de *Moniteur.*)

Wy gelooven geen ondienst te doen onze lezers medetedeelen de voornaamste omstandigheden, welke den koning van Frankryk genoopt hebben den oorlog aan het regentschap van Algiers te verklaren en eene expeditie naar de kust van Afrika te zenden.

Frankryk kreeg in 1817 de plaatsen welke hetzelve sedert vier eeuwen op de kust van Afrika bezeten had terug.* De voordeelige ligging van die bezittingen, derzelver rykdommen in granen, vee, wol, was, honig, &c. ; de gemakkelykheid welke dezelve aanbieden voor den invoer van koopmanschappen in de binnenlanden van Afrika ; en de overvloed in de voortbrengselen der koraal vangst op die kust, hebben groote voordeelen opgeleverd aan de handels kompagnien welke aldaar vóór de omwenteling handel dreven. Maar na 1817 werden de Fransche kooplieden verhinderd aldaar te gaan en zich neder te zetten, wegens de onzekerheid der betrekkingen met het regentschap van Algiers, de onstandvastigheid in het karakter der Algerynen en eindelyk de stoute verklaring van den Dey om Frankryk deszelfs bezittingen op Afrika te ontnemen. Dit mag beschouwd worden als de eerste bezwaren tegen Algiers.

Op de audientie waar de Dey den Franschen Konsul beledigd had, verklaarde hy hem openlyk "dat hy niet langer wilde gedogen dat er een eenig stuk Fransch geschut op het Algerynsche grondgebied bleef en dat hy aan de Franschen niet meer wilde toekennen dan de algemeene regten, welke de andere Europesche kooplieden die aldaar komen handel dryven, genieten." Hierop liet hy de forten behoorende aan Frankryk slechten en de factorien vernielen.

Behalve de bezitting van een aanzienlyk grondgebied, had Frankryk uitsluitend regt op de koraal visschery op eene uitgestrektheid van omtrent 60 my en langs de kusten ; welk regt erkend was in de met de Porte en met het regentschap van Algiers geslotene traktaten.— In dezelven werd bepaald dat Frankryk voor het genot van dat voorregt betalen zoude 'sjaarlyks 17,000 franken, welke som naderhand in 1817 toen dat voorregt hernieuwd werd, tot 60,000 franken gebragt ; maar naauwelyks verliepen er 2 jaren of de Dey verklaarde aan de Franschen dat zy kiezen moeten, hunne bezittingen te verlaten of 200,000 franken 'sjaarlyks te betalen. Het belang van den handel deed hetGouvernement toestemmen in de vermeerdering der belasting ; en niettegenstaande de naauwkeurigheid waarmede de schatting betaald werd, liet de Dey een manifest in 1826 afkondigen waarin hy de koraal visschery op de kusten van Afrika aan al de natien veroorloofde. Deze maatregelen benam de Franschen al hun voorregt op de visschery ; niettemin bleef de Dey de schatting vorderen.

By deze algemeene grieven, worden er een aantal byzondere beledigingen gevoegd.

In 1814 beval de Dey den konsul generaal Dubois Thainville om beslisselyk de rekeningen optemaken van verscheidene Algereinsche onderdanen, Crediteurs van Frankryk ; en daar de konsul voorgaf dat hy zulks niet kon doen, voor daartoe door zyn gouvernement te zyn gemagtigd, zond hy hem dadelyk uit Algiers. De gebeurtenissen van de honderd dagen noopten Frankryk deze belediging in te kroppen en in 1816 werd er een ander konsul gezonden, doch de Dey weigerde hem toetelaten, zonder vooraf 100,000 franken by wyze van geschenk te ontvangen.

In 1818 werd de Fransche brik *le Fortuné* aangeklampt en geroofd door de inwoners van Bonne, zonder dat er eenige schade vergoeding is gegeven geworden.

In 1819, antwoordde de Dey op aanzegging van den Franschen admiraal Jurien en den Engelschen admiraal Freemantle, die, ingevolge het besluit van het kongres van Aken, gekomen waren om hem te verzoeken de zeeroovery natelaten : dat hy zich voorbehield het regt om slaven te maken van de onderdanen van al de mogenheden die geene traktaten met hem hebben en die geene konsuls in zyn gebied houden door wiens handen hy schattingen ontving.

In 1825 tegen alle wetten en onder voorwendsel van Contrabanda liet deDey het huis van denFranschen konsul te Bonne open breken en onderzoeken. De uitkomst heeft de valschheid der beschuldiging bewezen, niettemin wilde de Dey geene voldoening geven.

De regten welke door de Fransche kooplieden betaald werden zyn bepaald by traktaten, evenwel vorderde de Dey in 1825 willigkeuriglyk hoogere regten dan die op het tarief bepaald staan, van de kooplieden te Bonne.

Naar voorbeeld van andere groote mogendheden welke de bescherming voor verscheidene staten op zich namen, gaf Frankryk in 1825 deszelfs bescherming aan de Romeinsche vlag. De Deys van Algiers en van Tripoli en de Bey van Tunis verbonden zich by opvolging om ten onzen opzigte, die vlag te eerbiedigen ; doch pas waren er achttien maanden verloopen na de onderteekening van die verbintenis of de Dey van Algiers liet twee Romeinsche vaartuigen aanhalen en verbeurd verklaren. Derzelver bedrag en ladingen werden verdeeld onder den Dey en de Kapteurs ; en in weerwil van al de reclames kon men niets dan de vrylating der schepelingen erlangen.

Het was in 1826 en 27 dat de schending der traktaten tusschen Frenkryk en het regentschap van Algiers dikwyls herhaald werden ; de stoutmoedigheid wies aan naar mate de straffeloosheid. Hy weigerde volstrekt om de betrekkingen van Frankryk met de Porte te erkennen. Het was in dit tydstip ook en tegen het traktaat van 1719 dat deAlgereinen begonnen hebben deFransche koopvaarders op zee aantehouden, dezelven te dwingen aan boord hunner schepen te komen om de scheepspapieren te onderzoeken en het gebeurde eens met de *Consception* dat terwyl dat onderzoek plaats greep, er volk van hun schip was afgezonden om te plunderen.

Intusschen behalve deze opgehoopte grieven, lieten de vermetelheid en kwade trouw van den Dey in de zaak van twee Algereinsche Joden Bacri en Busnach, aan Frankryk geen ander weg over dan om den Oorlog tegen Algiers te verklaren.

De in de tyden van het konsulaat en det keizerryk gedane leverantien hadden de heeren Bacri en Busnach eene vordering op de nationale schatkist doen krygen van eene som welke by de herstelling van het koningryk niet was afgemaakt geworden. By eene transactie werd, den28Oct.1819,de schuld bepaald op eene som van zeven millioenen, betaalbaar in twaalf termynen te rekenen van den 1sten Maart 1820, hetgeen door den koning en den Dey goedgekeurd werd. Maar er werd uitdrukkelyk bepaald in artikel 4 der overeenkomst dat de Fransche onderdanen die vermeenen mogten vorderingen te hebben ten laste van de gemelde Heeren Bacri en Busnach, zich tegen de betaling zouden kunnen verzetten en dat eene som gelyk staande aan het bedrag hunner vorderingen zouden blyven staan tot dat de Fransche regtbanken zullen beslist hebben over de waardigheid hunner vorderingen. Ingevolge dezer bepalingen werden de Fransche crediteuren opgeroepen om hunne vorderingen voorttebrengen ; en dezelve op eene som van 2,500,000 franken beloopen hebbende, betaalde de koninglyke schatkist eene som van 4,500,000 franken aan de Heeren Bacri en Busnach, zynde het restant der bekende schuld en het andere werd gedeponeerd tot dat er daarover zal beslist zyn.

Deze maatregel was niet anders dan de letterlyke uitvoering der overeenkomst van den 28sten October.— Maar het duurde niet lang of de Dey wilde hebben dat de Fransche regtbanken niet schielyk genoeg uitspraak deden ; dat het Fransche gouvernement moest tusschen komen om de vonnissen te verhaasten ; en eindelyk dat de koninklyke schatmeester aan hem de gedeponeerde som moest toezenden, by wien de Fransche onderdanen in Algiers moesten komen om hunne vorderingen te doen gelden.

Zoodanige eisschen waren in tegenstelling met de overeenkomst van den 28sten October en met de waardigheid van het gouvernement. Men beklaagde zich herhaalde malen hierover aan het regentschap, doch de Dey bleef volharden in zynen eisch, met bedreiging dat alle betrekkingen met Frankryk zouden ophouden zoo hy onverwyld de volle betaling van zeven millioenen niet ontvinge. In eenen brief dien hy zelve aan Baron de Damas, minister voor de buitenlandsche zaken schreef, werd deze bedreiging zoo hoonend aangehaald, dat de Baron het niet raadzaam vond regtstreeks te antwoorden, maar zond een nieuw vertoog der zaken aan den konsul generaal van Frankryk te Algiers om zich mondelyks met den Dey te verklaren. Mr. Duval had nog den brief niet ontvangen toen hy, naar gewoonte, op den avond voor het feest der musulmanen naar het paleis op audientie ging. De Dey hem gevraagd hebbende of hy geen antwoord had op zynen brief en deze met neen beantwoordende, gaf hy den Heer Duval onvoorziens verscheidene slagen met een *chasse mouche* die hy in zyne hand had en joeg hem weg uit zyne tegenwoordigheid.

De belediging is ten hoogste top gestegen. De Baron de Damas schreef aan den konsul generaal om voldoening te eisschen of dadelyk van Algiers te vertrekken. Dit werd geweigerd ; en de Heer Duval was niet uit de stad vertrokken, of de Dey zond orders aan den gouverneur van Constantine om door vuur en zwaard de Fransche establissementen in Afrika te vernielen. Dit bevel werd gereedelyk ten uitvoer gebragt en het fort Lacalle gelyk met den grond geslecht. Hierop is de vruchtelooze blokkade van drie achtereen volgende jaren gevolgd, welke 20 millioenen franken gekost heeft, zonder den vyand eenige wezenlyke schade te veroorzaken.

De koning van Frankryk heeft echter nogmaals willen beproeven om door middel van onderhandelingen den vrede met Algiers te herstellen ; en zond tot dat einde, in den loop der maand July 1822 den kapitein de la Bretonnière naar Algiers om met den Dey te onderhandelen en trachten om van het regentschap voldoening voor de aangedane beledigingen te erlangen, doch deze blyk van langmoedigheid aan de kant van het Fransche gouvernement werd al weder met nieuwe beledigingen beantwoord. Eene grove schennis der Fransche vlag en van de geheiligste regten by alle natien, bekroonde al de aanslagen van het regentschap van Algiers en maakte alle bevrediging onbestaanbaar met de nationale eer. Op het oogenblik dat kapitein de la Bretonnière de haven uitzeilde werd er van al de omliggende batteryen geschoten op het parlementair schip, zoo dat 80 kogels dat vaartuig bereikten en het vuur hield niet op zoo lang het schip in het bereik van het geschut was.

* Het etablissement der Franschen op de kust van Afrika klimt op tot het jaar 1450. Op dat tydstip verkregen zy van de Arabieren onder betalingen van zekere schatting eene uitgestrektheid gronds langs de kust, welke als nog bekend staat onder den naam van *Concession d' Afrique.* Het regt van eigendom is plegtiglyk erkend geworden door verscheidene sultans en met name door Selem Ier in 1518 en door Agmet in 1692, en de Dey welke in 1694 Algiers regeerde erkende dat regt by een traktaat gesloten in hetzelfde jaar, welk traktaat in 1801 en in 1817 is hernieuwd geworden.

FROM ST. THOMAS PAPERS.

JULY 24.

LONDON.

THE KING'S ILLNESS.

(From the Weekly Dispatch, June 6.)

Notwithstanding the remarks which have appeared in some of the London journals, we are happy to say that the king experienced great relief from the operation which was performed on one of his legs; his breathing, however, is occasionally so much impeded, as to threaten suffocation. The proceeding of affixing the royal signature by a stamp originated altogether with his Majesty; the irksomeness, indeed, of that duty, was sometimes intolerable, from its compelling the King to sit up, when a reclining posture was the only one in which he could obtain ease—even the securities which are enacted, and the certificate of application, were, we understand, suggested by hisMajesty;—it may probably be the last act which will receive the sign manual.

The following are the bulletins of the week—their insertion is necessary, in order to enable our readers to perceive the fluctuations experienced by the Royal patient. They were signed by the two physicians as usual:—

"*Windsor Castle, June 3.*

"The King was less embarrassed in his respiration yesterday, and his Majesty has passed a tranquil night."

"*Windsor Castle, June 4.*

"The King had but little sleep las night, yet passed it, on the whole, quietly. His Majesty's respiration was embarrassed from time to time."

"*Windsor Castle, June 5.*

"The King has been embarrassed considerably in his respiration during the night, and his Majesty has had but little rest."

"*Windsor Castle, June 6.*

"The King has been less embarrassed in his breathing, and his Majesty slept at intervals last night."

The *Globe* of yesterday evening says—"We regret very much to state that our information to day respecting his Majesty is of a more decidedly unfavourable character than any we have yet received.—We understand that late yesterday afternoon, his Majesty's disorder took such an unfavourable turn, as to create some alarm to his medical attendants, and dispatches were sent off immediately to the Royal Family and to the Duke of Wellington, with information of the fact. At the West end of the town this morning, the reports are more alarming than ever, and it is even said that Sir Henry Halford has given an opinion that his Majesty cannot survive long, unless some very material and unexpected change should take place."

Another Evening Paper of yesterday says, that "the Physicians have declared the state of the King to be so hopeless, that a few days, nay, even *a few hours* may unhappily be expected to terminate the moral career of George the Fourth."

Our own private accounts are somewhat less alarming, but still we are assured that great danger exists. The Duke of Wellington left town yesterday for Windsor at a short warning.

At a late hour last night a rumour prevailed that the contemplated, but deplorable event, had actually occured; but doubtless it originated from some of the ordinary preparations upon the expectation of the fatal result. From inquires that we made in quarters where authentic intelligence was to be expected, we ascertained that no intelligence, of the nature hinted at, had been then received.

JULY 28.

H. B. M.'s Packet *Lyra*, Captain *St. John*, arrived at Barbados on the 21st inst. in 25 days passage; we may therefore look for her here momently. The King was still alive up to the sailing of the Packet from Falmouth.

FROM AMERICAN PAPERS.

The DUKE OF CLARENCE who succeeds to the throne of England, in the event of the death of the present King, must be now in the 63d year of his age. The princess Victoria, daughter of the late Duke of Kent, who, after the Duke of Clarence, is the heir presumtive to the crown, is in the eleventh year of her age, and is already nearly as great a favorite with the English people as was the lamented wife of Prince Leopold. Her acquisitions and accomplishments are said to be quite uncommon for such a child, and her temper and her manners have been highly extolled. The present heir is represented as being of a haughty and moreso disposition—"neither seeking nor obtaining from those around him admiration nor respect." If so he must differ very much from the rest of his family, who, whatever may be their personal character in other respects, have never been charged with a want of urbanity of manners. There are those in this city who recollect the Duke of Clarence when a midshipman of the British navy as a lively and frolicsome boy—At the very time that his flirtations here with some of the bells of that day were assuming so grave a character that the Admiral under whom he sailed thought it necessary to interdict the ladies of the city from dancing with his royal highness. The brother to "the first gentleman in the world" was skating with the boys of the city behind where the hospital is now situated, with a sergeant's guard as an escort tagging at his heels.

FRENCH EXPEDITION.

We copy the following paragraphs from the late English papers:

The expedition to Algiers is extraordinary, and it is to be turned into a party of pleasure for some, and to become an object of scientific speculation for others.—You are already aware that a vessel is in preparation to accompany the expedition which will be employed as a floating hotel or tavern, in which, for 15 francs a day, gentlemen and *ladies* can be accommodated, and witness that "charming sight, a battle;" view the storming of Algiers, and perhaps have other storms to speak of. Many persons have, it is said, already secured births in this desirable observatory.

Not doubting that the attack will be triumphant, and furnish glorious materiales for a picture, no fewer than three French painters of some eminence have determined upon proceding with the expedition in one or other of the ships of war—namely, M. M. Gudin, Garnaray, and Isambert, jun.

In France the dissolution of the Chambers is confidently spoken of. If this measure is really resorted to by the Government, either the state of public feeling is different from what we suppose, or the elections must result in the defeat of the Ministry. It is not improbable that some modification of the latter may yet take place, which may, at all events, render this appeal to the electors less dangerous to the royal cause. The liberal journals declare the present conflict to be a struggle between the ancient *regime* and the new rights of the present generation. The ministerial papers pronounce it a struggle between the monarchical government as established by the Charter, and an ambitious democracy.

SPAIN AND MEXICO.

It appears by letters from Madrid, that the Court of Spain will be obliged to postpone the grand expedition against Mexico. The Spanish Government, relying entirely on the resources of the Havana, finds now that, according to the report of Don Claudio Pinellos the Intendant General of Cuba, that Island will produce only 600,000 Spanish dollars for the present year including a forced loan levied on the merchants; and it is calculated that 13 millions of dollars are required to defray the expenses of an expedition of 25,000 men.

LATE FROM CAMPEACHY.

At a late hour the brig *Lincoln*, Bukup, arrived from Campeachy, after a passage of twenty eight days. We have received the following intelligence from Captain Bukup.

Every thing is at present as quiet as a military government can make it. The Assembly at Bocal, of nominal representatives of the people on 4th April, declared Yucatan independent so long as the other States should not follow her example of depositing civil power in the hands of the military, which appears to be what is understood by republican central. The superior Military Chief was made Brigadier General by the Assembly, and a Council of 7 persons was named to assist him in governing the Central Republic. No news had been received from Mexico since the formal separation of Yucatan; but the resolution of the Supreme Government was hourly expected in consequence of separating form Mexico.

At Campeachy the 2d of May, there was a great deal of rejoicings with one part of the people which is in favor, and the other thinking there is more trouble coming as they are about strengthening the fortifications for resisting the Spaniards, but more likely for defence from another quarter.—A blockade, at least, is expected by the people.

Tobasco is in a worse state than ever.—There was a Revolution in the capital on the 18th April, by seducing the troops with promises, &c. The Commandant General, Acting Governor, and others in authority, were imprisoned, as were all the foreigners, who are chiefly Americans.

NAVAL FORCE IN FRANCE.

The Naval Force in France consisted on the first of January, 1829, of 276 ships of the line of various ranks:—viz.—33 men of war, 41 frigates, 6 corvettes, 25 brigs of sixteen to twenty guns each, 8 tenders carrying eighteen guns, 15 brigs of sixteen guns, and 151 vessels of other calibre.—The number of vessels building is 60.—The various stations will require for the present year, 1830, should no extraordinary event happen, 128 ships of war:—viz. 1 line of battle ship, 14 frigates, 79 other vessels of less calibre, 27 transports, and 7 steam vessels. The following is the comparative pay of the naval officers of the various powers,not including mess allowances:

	Francs.
An English Vice Admiral	36 000
A Dutch ditto	38.700
A French ditto	28,000
An English Rear Admiral	27 000
A Dutch ditto	24.250
A French ditto	12,000
An English Commander	12911
A Dutch ditto	17.200
A Russian ditto	10.920
A United States Commander	7,120
A French ditto	6,000
An Eng. Commander of a Frigate	7,475
A Dutch ditto	6.450
A Russian ditto	4,740
A United States ditto	4,212
A French ditto	4,300

Paper for preserving Articles of Tin and Steel from Rust.—Dry some pumice stone in red hot charcoal, and then reduce it to powder, which is to be ground up with varnish and linseed oil. It is then to be further liquified with the same varnish until it is in a fit state to be laid on paper with a brush. A coat of this composition is to be spread on good stout paper, and when that is dry, a second. The paper being thoroughly dry, the article to be preserved is tied up in it.

An innkeeper, residing within a hundred miles of the Bull's Head, Congleton, has been married eighteen years and four months, and has had nineteen children; a brother of his nineteen years, and has had nineteen children; their sister has been married twenty years, and has had twenty children. The father and mother of the above had twenty three children in twenty one years and a half.—*Macclesfield Courier.*